

бода на дѣйствиѣта. Ний не завиждаме на вапнитѣ лаври... Но Скобелева да не закачате! Чувате ли, да не закачате!.

Този са залиса, сконфузи са и са извини....

— Моля, това е нѣкакъв си фанатизмъ.... Тѣ не позволяватъ да говоримъ....

Уви!... Нещастниятъ не разбра, че му не позволявахъ само да клѣветъ!...

— У кого повече избихъ солдати, ако не у Скобелева.... заявяваше другитѣ. Това бѣше още прѣди замръзването на 24 дивизия на Шипка, прѣди Горний Дубнякъ, прѣди прѣминаването на гвардията чрѣзъ Балканитѣ.

— Да, но вижъ никому другому и таквитѣ задачи не са полагахъ, които трудно сж изпълними и които коштувахъ толкова жертви....

Любовта на солдатитѣ къмъ него бѣше безпримѣрна.

Веднѣжъ вървеше транспортъ съ ранени. На срѣща вървяше Скобелевъ съ единъ ординарецъ. Като желаяше да пропуше талигитѣ съ осакатени и умирающи солдати, той са спрѣ на крайтъ на пътитѣ....

— Скобелевъ.... Скобелевъ! зачу са измежду раненитѣ.

И изведнѣжъ изъ една талига, гдѣто тѣ като тѣлета бѣхъ натурени, гдѣто тѣ са бияхъ въ нечеловѣчески мѣки, изригнѣ „ура“... Прѣхвърли са въ другитѣ.... И каква ура това бѣше. Викахъ го прострѣлениитѣ грѣди, наведенитѣ джуни съ прѣдсмъртнитѣ трѣпки, покрити съ загорѣла кръвъ!..

Слѣдъ една отъ рекогносцировкитѣ едвамъ-едвамъ вървеше солдатитѣ раненъ въ главата и грѣдитѣ. Куршумтъ прѣминѣлъ подъ кожата на главата му. Другитѣ заставахъ по-долу отъ лѣвата плѣшка. Като видѣ генералтъ, ранениитѣ са несправи и направи „на плечо“ и на „караулъ!“ Съвършено своеобразно изражение на солдатскитѣ ентусиазми.

Единъ офицеритѣ, смъртно раненъ, преносяхъ на прѣвъзвателнитѣ пунктъ.

Доктортъ го разглѣдва, нищо не можешъ да направишъ.... Крайтѣ трѣбва да гасятъ скоро.

— Послушайте, обръща са нещастнитѣ къмъ доктортъ.... Колко время ще живѣя?

— Ничтожна е раната, почнѣ този, по обикновение.

— Е.... доволно.... Азъ не съмъ дѣте, нѣма защо да ма утѣшавате. Самъ разбирамъ. Азъ съмъ самичтъ нѣма кой да ма жалѣй.... Кажете ми истината, колко часове ще проживѣя?